

PRAŽÁKOVÁ, Lenka, *Jindřich Skopec – kněz a historik*. Diplomová práce PF JU, České Budějovice 2014, 116 s. (včetně příloh).

Posudek oponentky :

V předkládané diplomové práci se autorka pokusila celistvě přiblížit životní příběh Jindřicha Skopce a to ve všech jeho aspektech. Ke zpracování biografie využila v největší míře archivního materiálu (především osobní fond uložený v Archivu Národního muzea v Praze), protože literatura ke zvolenému tématu chybí – Jindřich Skopec se v ní objevuje především jako editor paměti F. J. Vaváka, zhodnocení jeho vlastní osobnosti a díla v ní není možné nalézt. Již z tohoto důvodu patří práce Lenky Pražákové k objevným.

Hlavnímu cíli, tj. vytvoření životopisu, podřídila autorka i strukturu práce. Ta je rozdělena do šesti základních kapitol, v nichž jsou postíženy podstatné etapy, respektive profese a role (student, kněz, učitel, historik, editor aj.) Skopcova života a díla. Ty autorka na základě dobré znalosti dobových souvislostí důsledně promýšlí, v celém textu jsou nastíněny badatelské otázky a hypotézy, na které se snažila v souladu s dostupnými prameny nalézt odpověď. Především díky korespondenci se Lence Pražákové podařilo vytvořit faktograficky vyčerpávající popis všech podstatných momentů Skopcova života, zdařile nastínila i vývoj české společnosti a historické vědy ve sledovaném období. Vedle dobré analýzy let strávených na Filosofické fakultě Karlovy univerzity jsou v práci zajímavé především informace o příčinách tehdejšího zájmu o osobnost a dílo F. J. Vaváka (role J. Pekaře aj.), problémech s vydáním i způsobu přijetí jeho paměti, které se odrazilo i na edičních úpravách textu. Autorka navíc věnovala pozornost osudům edice po smrti Jindřicha Skopce, kdy se práce ujala jeho žačka z dívčího gymnázia Minerva Stanislava Jonášová-Hájková.

Diplomová práce je napsána s velkým zaujetím, což se částečně projevilo na jazykovém stylu, který se vyznačuje mírně archaickou podobou. Ta však není na překážku, text je napsán čtivě a kultivovaně, gramatické chyby a překlipy se v něm téměř nevyskytují. Poněkud větší míra odstupů by dle mého názoru byla vhodná

v interpretaci vzpomínek Stanislavy Jonášové-Hájkové, Lenka Pražáková totiž v souladu s pramenem nastínila snad až příliš idealistický obraz. Výhradu mám i k seznamu zkratk, v němž jsou některé obecně známé zkratky nadbytečné. Tato drobná kritika však nijak nesnižuje hodnotu a pečlivé zpracování předkládané práce, kterou jednoznačně doporučuji k obhajobě a hodnotím ji stupněm

v ý b o r n ě.

PhDr. Jitka Rauchová, Ph. D.

České Budějovice 25. května 2014